FOTBAL FOTBAL

TRAGEDIA ERORILOR

Stau și mă gîndesc uneori la marile erori personale care se comit pe terenurile de fotbal. Sînt marile erori care frămîntă în cel mai înalt grad tribunele, modificînd scoruri și pecetluind uneori chiar soarta unor echipe.

Despre două din aceste erori voi vorbi în rîndurile de față. Ați ghicit, probabil, că mă gîndesc la „penalti"-ul ratat, care frînge deseori aripile unei echipe în atac și la autogolul care zădărnicește uneori admirabile eforturi defensive.

Și-acum, ca de-obicei, cu amintirile. Era în 1938. În anul acela, Rapidul meu a fost cel mai aproape de titlu. Mai aproape decît anul trecut la Brașov. Campionatul disputîndu-se în două serii, noi am cîștigat una din ele, cealaltă revenind Ripensiei. În prima din cele două manșe ale finalei, disputată în Giulești, doi din cei mai mari specialiști ai loviturilor de la 11 m — Baratki și Rafinschi — au ratat fiecare cîte unul. Nu trebuie să vă mai spun că asta a determinat prăbușirea psihică a echipei noastre, permițînd Ripensiei să ne învingă cu 2—0, rezultat care avea să se repete și în retur, la Timișoara.

Un alt exemplu, mai recent. În 1959, la Sofia am asistat la meciul ȚDNA—Barcelona din cadrul „C.C.E.". Și iată că la scorul de 2—1 pentru bulgari, Suarez — pe atunci la Barcelona, ca și Herrera — ratează un 11 m. Deci, o altă eroare capitală.

Seria exemplelor poate fi continuată la nesfîrșit. Mă limitez la mult prea mult discutatul 11 m ratat de Constantin în Japonia și la recentul penalti ratat de Mazzola, la 0—0, în meciul cu Bologna.

De ce am dat toate aceste exemple?

Mai întîi trebuie să spun că lovitura de 11 m este — în ciuda aparențelor — cea mai grea lovitură în cursul unui meci de fotbal. Și asta în primul rînd datorită imensei încărcături psihice pe care o suportă executantul. Și de acum înainte lovitura de la 11 m se va mai rata încă, cu toate că ea va fi executată de cei mai mari tehnicieni ai echipelor. Suarez, Law, Mazzola, Constantin și toți ceilalți vor mai rata multe lovituri de la 11 m. Să nu uităm că în Anglia — „patria calmului" — aproape 50 la sută din loviturile de la 11 m se ratează.

Vă așteptați, desigur, la o soluție categorică. Din păcate, însă, n-o pot da. Vreau, însă, să reduc prin rîndurile mele încărcătura psihică uriașă care apasă și va apăsa întotdeauna asupra executantului.

Noi, jucătorii și spectatorii, avem datoria — în primul rînd — să vedem în jucătorul executant pe reprezentantul nostru cel mai curajos, pe cel care și-a asumat — și nu întotdeauna cu entuziasm — sarcina colectivă a penaltiului. Acest jucător, care se apropie de minge într-un moment cînd mulți din coechipierii săi se întorc cu spatele, ca să nu vadă, iar unii spectatori închid ochii, trebuie să simtă solidaritatea tuturor coechipierilor de pe teren și a suporterilor din tribună.

Cum se poate materializa această solidaritate? Prin reacția imediat următoare execuției și mai ales în cazul unei nereușite.

Atunci, la Sofia, îmi aduc aminte că după ratarea penaltiului, Suarez, care a resimțit întreaga „tragedie" a momentului, a fost înconjurat de toți coechipierii săi, în frunte cu Ramalets, portarul, care a venit alergînd tocmai din poartă. Fiecare s-a simțit dator să-și îmbărbăteze căpitanul, subliniind *că răspunderea pentru sarcina colectivă încredințată, a rămas COLECTIVĂ, și la bine și la rău.*

Rezultatul? După cîteva minute, Suarez a egalat dintr-o poziție „imposibilă", în urma unei execuții tehnice infinit mai grele. Dar, aceasta ca urmare a faptului că el a beneficiat de o liniște sufletească extraordinară, rod al reacției echipei în urma „marii erori".

Iată cum se reduce încărcătura psihică de care vorbeam. Iată cum putem reduce numărul penaltiurilor ratate. Iată cum putem învăța din experiența atitudinii superficiale — ca să nu zic mai mult — pe care am avut-o față de Constantin, după penaltiul ratat la Olimpiadă.

A doua mare eroare despre care pomeneam — autogolul — are aceeași „tehnologie" psihică. E suficient să amintim de cele două autogoluri ale lui Hălmăgeanu în sezonul trecut. Aici, ca și în cazul penaltiului ratat, noi, jucătorii și unii dintre spectatori, ne-am manifestat cu aceeași lipsă de maturitate. Lecția de curaj și atitudine a venit din partea antrenorilor echipei naționale, care l-au introdus pe Hălmăgeanu în echipa pentru meciul cu Portugalia, înmînîndu-i un „certificat de încredere" pe care mulți i l-ar fi refuzat.

Cam asta a fost.

Am citit acum cîtva timp într-o revistă de cultură că „fotbalul angajează inteligența umană de la genunchi în jos". Am scris aceste rînduri și pentru a arăta că fotbalul angajează — într-adevăr — inteligența, dar și de la genunchi în sus...

IONICĂ BOGDAN
antrenor

PRONOSPORT

Programul concursurilor Pronosport A 2 și B2 de duminică 9 ianuarie 1966 cuprinde meciuri din campionatul italian A și B.

Dar să facem cunoștință cu acest program:

I. Atalanta — Foggia
II. Bologna — Juventus
III. Brescia — Varese
IV. Cagliari — Roma
V. Fiorentina — Spal
VI. Milan — Lanerossi
VII. Napoli — Sampdoria

VIII. Torino — Catania
IX. Modena — Venezia
X. Monza — Potenza
XI. Padova — Verona
XII. Pro Patria — Messina
XIII. Lazio — Internazionale

● Recent s-a înapoiat de la Brașov grupul de cîștigători care au petrecut Revelionul la frumosul restaurant „Carpați". Timp de 4 zile, ei au vizitat pitoreștile locuri din frumosul oraș de la poalele Tîmpei, ducînd acasă amintiri de neuitat.

Un alt grup de cîștigători a petrecut Revelionul la Praga.

Această categorie de premii, foarte apreciată de participanții la sistemele LOTO-PRONOSPORT, va figura în continuare pe listele de premii ale concursurilor și tragerilor speciale.

● Tragerea Pronoexpres de azi miercuri 5 ianuarie 1966 va avea loc la București în sala din str. Doamnei nr. 2.

PRONOSPORT

Premiile concursului Pronosport din 26 decembrie 1965.

Concursul B nr. 18

Categoria a IV-a (10 din 12): 4 variante a 3.012 lei.

Se reportează pentru premiul excepțional de la Pronosport B 1 din 2.I.1966: lei 22.094.

Concursul A nr. 52

Categoria a II-a (11 din 12): 1 variantă a 81.161 lei

Categoria a III-a (10 din 12): 14 variante a 4.829 lei

Se reportează pentru categoria 1 la concursul Pronosport A 1 din 2.I.1966: lei 99.512.

Premiul de categoria a II-a în valoare de lei 81.161 a fost obținut de participantul Lombardo Victor din București.

Rubrică redactată de Loto-Pronosport.

Liderul se grăbește...

Animație discretă ieri dimineață în jurul stadionului Giulești. Rapidiștii, mai grăbiți ca în alți ani, au primul antrenament pe anul 1966. Un antrenament „cu porțile închise" à la Internazionale. N-a aflat nimeni de el afară, bineînțeles, de microbiștii de „14 carate" care știu totul... Știu că Dumitriu, Greavu, Dinu, Lupescu, Răducanu lipsesc de la antrenament pentru că „dau băieții examene", știu că Ștefan și Costea sînt la lotul de juniori, dar sînt „descoperiți" cu Motroc și Oblemenco, care lipsesc dar „trebuie să apară și ei". După... două sferturi de oră academice, apare Oblemenco cu o poantă din '65, știți, chestia cu ceasul care n-a sunat... Motroc însă rămîne definitiv lipsă la apel. Nea Tinel (n. r. antrenorul Valentin Stănescu) se încruntă în stilul său caracteristic. Toată lumea a înțeles și tace. Vor înțelege mai tîrziu, sîntem siguri, și cei doi.

Revenim la antrenamentul propriu-zis. Linia de forță și de seriozitate a echipei — Georgescu, Dan, Ionescu, Andrei, Codreanu etc. s-a prezentat de la „prima lecție" într-o bună dispoziție. Deocamdată, în primele ședinte, se face pregătirea generală a organismului pentru integrarea sa treptată într-un regim progresiv de efort. În primele zile — gimnastică, haltere, exerciții speciale etc. Pînă la 14 ianuarie au loc antrenamente zilnice la stadion și la... pădurea Băneasa, dacă vremea va fi favorabilă.

Așadar, rapidiștii s-au „sculat devreme", se grăbesc. Așa e cînd vrei să ajungi departe... **(M. P.)**

Primul antrenament al anului este abordat cu multă voie bună.
Foto: T. Roibu

tului antrenamentelor, este aceea că sportivul de performanță este un atlet complet. Concursurile olimpice și campionatele mondiale arată că învingătorii la înot, atletism, lupte, box, polo, gimnastică etc au în afara măiestriei tehnice și o bază de pregătire atletică ridicată. Este clar că factorul pregătirii fizice, al creșterii potențialului de efort rămîne indispensabil oricărei specializări sportive. Mișcarea noastră sportivă are o bogată și rodnică experiență în acest domeniu. În multe din succesele obținute de sportivii romàni în competițiile internaționale la gimnastică-fete, volei, handbal, box, lupte, caiac-canoe etc acest aspect — bine rezolvat de antrenorii și medicii noștri de specialitate — a jucat un rol însemnat.

Pregătirea fizică multilaterală — așa cum bine se exprima un specialist — **reprezintă acel material plastic din care putem modela pregătirea fizică specială și pe cea tehnico-tactică.** Din păcate, în ultimul timp observăm la specialiștii și sportivii noștri o scădere a preocupărilor pentru dezvoltarea calităților fizice de bază. Dar practica sportivă ne arată că preocupările pentru fundamentarea științifică a acestei probleme sînt în creștere în toate țările cu sport avansat.

Dacă orientarea teoretică a pregătirii fizice multilaterale nu a suferit modificări substanțiale, rezolvarea ei ridică probleme de multe ori subiective. Astfel, unii antrenori și sportivi nu au răbdarea necesară și perspectiva efectului ei. Tentați de rezultat, îndeosebi de cel imediat, ei se orientează către arsenalul pregătirii fizice speciale și tehnice, pe care îl folosesc uneori prematur.

În pregătirea sportivă timpurie, dezvoltarea și pregătirea fizică multilaterală împreună cu însușirea devreme a tehnicii s-au impus ca principale coordonate ale antrenamentului copiilor și juniorilor.

Convingerea noastră este că **rolul pregătirii fizice multilaterale, intim legată de pregătirea tehnico-tactică, rămîne tot atît de însemnat și în zona marilor performanțe.** La acest nivel ea răspunde atît necesității de menținere și continuă creștere a calităților fizice, cît și de odihnă activă, indispensabilă marilor solicitări și tensiuni nervoase la care este supus sportivul.

Este necesar să folosim mai intens diferite sporturi complimentare în concordanță cu particularitățile și cerințele ramurii de sport respective și ale fiecărui sportiv. **Atletismul și gimnastica de bază și acrobatică constituie mijloace principale în dezvoltarea și pregătirea fizică multilaterală și specială pentru toate ramurile sportive.**

Problema nouă care se pune, și pe care cercetătorii și antrenorii noștri trebuie să o rezolve, **este îmbinarea intimă a pregătirii fizice multilaterale cu cea specială și tehnică și, ca o consecință, o mai justă îmbinare a sarcinilor și mijloacelor în cele trei perioade mari de antrenament.** Exercițiile speciale necesită o mai mare individualizare pe ramură de sport, pe probe și sportiv. Trebuie să ținem seama și de faptul că un volum ridicat de repetare tehnică, dublat de intensitate crescută în execuție nu poate rămîne fără efect asupra pregătirii fizice a sportivului. Transferul pozitiv reciproc al unei astfel de relații este valabil mai ales pentru jocurile sportive și probele de mare dificultate tehnică.

În legătură cu mărirea ponderii mijloacelor specifice, necesare dezvoltării calităților fizice și perfecționării tehnice încă de la vîrsta junioratului, practica ultimilor doi ani arată că această orientare dă rezultate. Apariția unor atleți foarte tineri în loturile reprezentative ale unor țări cu prestigiu sportiv la probele de rezistență-viteză și chiar rezistență confirmă că un atare profil de efort este accesibil de la o vîrstă mai timpurie decît se aprecia pînă nu de mult. Și în gimnastica sportivă, îndeosebi cea feminină, se înregistrează apariția unor campioane chiar la 16—17 ani.

Aceste realități trebuie să îmbunătățească metodele noastre de lucru cu copiii și juniorii.

PREGĂTIREA PSIHOLOGICĂ — O PROBLEMĂ ACTUALĂ

Unul din factorii mult discutați în ultimul timp este cel psihologic, deoarece a crescut numărul cazurilor cînd sportivi de mare valoare, bine pregătiți fizic și tehnic, în marile competiții au realizat performanțe mediocre. Influența emoțiilor asupra acțiunilor sportivului se exprimă în modificările ce le produc în coordonarea, precizia, viteza mișcărilor și a intensității efortului muscular. Starea de stress, influența emoțiilor puternice, dificultățile obiective și subiective ale concursurilor prezintă încă multe aspecte ce necesită explicații științifice. Dificultatea constă mai puțin în depistarea lor și mai mult în găsirea metodologiei combaterii influenței negative.

De un real folos în pregătirea psihologică a sportivilor pentru concurs sînt verigile preconizate de prof. A. PUNI, dintre care amintim: **culegerea de informații asupra condițiilor în care se va desfășura întrecerea, stabilirea sarcinilor concursului, imaginarea și repetarea mintală a exercițiilor, pregătirea pentru învingerea obstacolelor, situațiilor neprevăzute, înarmarea sportivului cu procedee de autoreglare a stărilor emoționale negative, asigurarea prospețimii psihice.**

Psihologia sportivă diferențiază o serie de calități de voință — tenacitatea în urmărirea scopului, inițiativa, hotărîrea, curajul, stăpînirea de sine și altele. Problema care se pune este aceea a stabilirii calităților de voință specifice fiecărei ramuri de sport și a găsirii mijloacelor prin care pot fi dezvoltate.

Printre mijloacele care contribuie la rezolvarea acestei probleme menționăm: exerciții îndreptate spre învingerea obstacolelor și dificultăților care pun în relief eforturile de voință specifice unei ramuri sportive, folosirea pe larg — în antrenamente — a metodei competiționale, exigența antrenorului.

★

Din analiza problemelor tratate în acest material se pot desprinde cîteva concluzii.

1. Creșterea rolului practicării exercițiilor fizice în întărirea sănătății maselor, în dezvoltarea fizică armonioasă a tinerei generații necesită îmbunătățirea pe mai departe a mijloacelor de cuprindere a cetățenilor, a întregului tineret în activitatea sportivă. Prin introducerea în viața cotidiană a populației a diferitelor forme larg accesibile ale educației fizice vom mări contribuția noastră la organizarea timpului liber în mod recreativ și util, la creșterea capacității de muncă a cetățenilor.

2. O mai mare atenție va trebui să acordăm educației fizice și sportului în învățămînt — verigă hotărîtoare în formarea deprinderilor de practicare a exercițiilor fizice, în dezvoltarea fizică și morală armonioasă și în formarea unor tineri capabili să atingă cele mai înalte performanțe sportive.

3. Sportul de performanță constituie, în țara noastră, un mijloc important de desăvîrșire fizică, de educare a calităților morale, cetățenești, de voință.

Avînd în vedere aceste probleme, cît și faptul că în procesul de pregătire și în competiții personalitatea sportivului este angajată în toată complexitatea sa fizică, morală, afectivă și intelectuală, este necesar să desfășurăm o activitate mai bogată de cercetare științifică și de generalizare a practicii înaintate.

EMIL GHIBU
doctor în pedagogie
vicepreședinte al Consiliului General al UCFS